

Andere boeken van Inge Verbruggen bij Clavis

Duivels spel

Labyrint

Doodverklaard

Inge Verbruggen

Noodkreet

© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Foto's: gegenereerd met Adobe Firefly en Shutterstock

Trefw.: urbex, ghosthunting, thriller, mysterie

NUR 285

ISBN 978 90 448 5374 2

D/2024/4124/168

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

INGE VERBRUGGEN

NOOD
KREEET

Clavis

VRIDAG

FINN

20.43 uur

He@TX}O*

Die tekens staan te lezen op mijn telefoonscherm. Ze zijn afkomstig van Oscar, een vriend. Dat weet ik door de laatste letter in het bericht. Dit ogenschijnlijk verkeerd gestuurde bericht is een hulpkreet. Oscar heeft ons nodig omdat hij in gevaar is. De kreet geeft me tegenstrijdige gevoelens. Ik wil hem graag gaan helpen, maar het voelt angstaanjagend omdat we niet weten wat het gevaar is.

Maar laat ik eerst mezelf voorstellen en beginnen bij het begin: ik ben Finn, net achttien geworden en eindelijk volwassen. Of zoals mijn moeder op mijn verjaardagskaartje schreef: *Ouder worden is een natuurwet, volwassen worden is een keuze.*

Dat komt omdat ze bedenkingen heeft bij mijn hobby. Ik ben volgens haar iemand die zich gedraagt als een kind dat kattenkwaad uithaalt. Iedereen vindt het spannend en intrigerend wat ik doe, maar mijn moeder vindt vooral dat ik erop uit ben om in de gevangenis te belanden of vermist te raken. Of – nog erger – dood te gaan.

Ik ben een urbexer. Ik doe aan urban exploring, afgekort urbex of UE. Urbexers bezoeken, fotograferen en documenteren infrastructuur. Het gaat om verlaten gebouwen of terreinen: ziekenhuizen, fabriekspannen, tunnels, huizen ... Vaak zijn ze zwaar aangetast door de tand des tijds. De gebouwen worden vooral vanwege hun

architectuur bezocht, zoals bijvoorbeeld kastelen en kerken. Of er is historische interesse, zoals bij bunkers, militaire terreinen, steenkoolmijnen ...

Urbexers houden zich altijd aan deze gedragslijn:

Take nothing but pictures, leave nothing but footprints

Neem alleen foto's mee, laat niets achter buiten voetafdrukken

Ik zie avonturen op mijn pad, mijn moeder ziet alleen doemscenario's. Gelukkig is er nog mijn vader. Hij laat me mijn gang gaan en is mijn reddende engel, want anders zou ik elke avond om tien uur thuis moeten zijn en nooit een weekend kunnen wegblijven.

De meeste urbexers maken foto's en doen dat overdag. Wij maken video's en gaan voor het meer verborgen (en voor urbexers iets veiliger) donker van de nacht. Samen met Howdy en Queen Anna onderzoek ik verlaten plekken, die we in beeld brengen op YouTube. Ons kanaal heet Go To & Get Back en heeft intussen al 34.000 volgers. We hebben al voor hete vuren gestaan en vele harten sneller doen slaan – die van onszelf vooral van angst – maar tot nu toe is het altijd goed afgelopen.

Veel vrienden heb ik niet. Slechts een paar schoolgenoten en mijn mede-urbexers. Op school deel je dezelfde afkeer van een vak en help je elkaar met huiswerk. In het wereldje van urbexers creëer je een heel andere band. De grens tussen aantrekken en afstoten is een flinterdunne lijn. Net zoals de grens tussen bewondering en jaloezie.

De meeste nachten zijn behoorlijk saai, maar door hier en daar een zinspelende te maken, er een eng verhaal aan toe te voegen of te acteren dat je iets gehoord hebt, kun je een behoorlijk bekeken video maken. Daar zijn we ondertussen echte pro's in. We mogen wel zeggen dat we populair zijn op YouTube.

We volgen ook andere urbexers en met sommigen van hen spreken we af om ervaringen uit te wisselen. Want wat is er nu aan een kick als je hem niet kunt delen met iemand anders? Het geeft zelfs een grotere kick als gelijkgezinden je met open mond aanstaren.

Ongeveer gelijktijdig met ons groepje is Oscar begonnen met urbexen. Oscar vroeg ons het hemd van het lijf in een chatsessie na ons tweede (nog heel amateuristische) filmpje. Zijn enthousiasme leek op dat van ons toen wij begonnen. We nodigden hem een paar keer uit om met ons mee te gaan. We waren niet op zoek naar een extra lid, maar Oscar werd meteen in de groep opgenomen. We prenten hem in dat we iets illegaals deden en wezen hem op alle mogelijke gevaren.

Een van de regels van urbex is dat je nooit alleen op pad mag gaan, iets wat hij in zijn enthousiasme misschien weleens zou kunnen verzuimen. De plekken die je bezoekt, zijn niet voor niets afgesloten. Er kan van alles gebeuren met een huis in slechte staat of er kunnen waak- of zwerfhonden rondlopen waarvoor je op de vlucht moet. Als je in zo'n penibele situatie terechtkomt, heb je dus het best altijd een of meerdere personen bij je die je kunnen redden.

Oscar was altijd van de partij, ook als we pas op het allerlaatste moment nog beslisten om ergens naartoe te gaan. Zijn ouders de-

den nooit moeilijk. Of hij liet dat gewoon niet merken.

Dat was ook wat hij uitstraalde: een ongedwongen kerel die helemaal niet bezig was met hoe andere mensen hem zagen, hoe hij overkwam. Hij deed soms helemaal het tegenovergestelde van wat wij deden, wat dan voor gefronste wenkbrauwen zorgde. Dacht ik. Uiteindelijk bleken de frustraties bij Howdy en Anna dieper te zitten. Zonder veel woorden gingen we elk onze eigen weg.

Oscar zocht een sidekick en vond die een tijdlang in Jaxx, niet zijn echte naam.

Tijdens hun eerste exploraties werden Oscar en Jaxx meermaals op de hielen gezeten door eigenaars die toezicht hielden. Wat we Oscar van regels hadden bijgebracht, lapt hij allemaal aan zijn laars. Het leek wel of hij ons wilde overtroeven door steeds iets verder te gaan. Jaxx zag eruit als een ontsnapte gevangene, met zijn gemillimeterde haar en spierbundels van armen. Het zou dus ook kunnen dat Jaxx Oscar ertoe aanzette om zijn grenzen te verleggen. En Oscar kan zich veilig hebben gevoeld met zo'n bodyguard naast zich.

Bij hun zevende trip, in een verlaten fabriek, werden ze gevat door de politie. Ze hebben een nacht gebromd en leerden hun les. Exit Jaxx. Hij verdween van de radar, omdat het al zijn tweede arrestatie was.

Oscar liet er een paar maanden overheen gaan en gooide het over een andere boeg. Hij werd spokenjager of, zoals hij het noemt, ghosthunter. Hij zou zijn overnachting voortaan ook legitiem betalen en zocht tussen zijn volgers een nieuwe sidekick. De meesten van hen hadden het na zo'n nachtje griezelen en elkaar angst aanjagen

wel gezien, dus het Spooky Oscarkanaal bleef vooral rond hemzelf draaien.

Al bij al bleef hij een goede vriend van ons, die misschien niet meer urbexer, maar wel iets gelijkaardigs deed en contact met ons hield. Zo maakt hij momenteel nog deel uit van een grotere groep die bestaat uit Go To & Get Back, Greetings From ... (een ander groepje urbexers) en dus Oscar.

Samen vormen we een hecht stel, voor zover je je conculega's 'hecht' kunt noemen. We vertellen onze nieuwste veroveringen pas aan elkaar nadat ze gepost zijn, maar we zijn wel met elkaar begaan zoals vrienden. Soms gaan we er samen op uit. Dan maken we elk onze eigen video, maar helpen elkaar door ons filmmateriaal te delen of elkaar te filmen, zodat iedereen zijn eigen content kan maken van eenzelfde project.

Urbexen is niet zonder risico. Je moet uitkijken dat je niet betrapt wordt. Je moet erop bedacht zijn voor eigenaars of bewakers te vluchten en te gaan schuilen. Je hebt hulp nodig als een deur dichtslaat en niet meer opengaat of als een raam stukspringt wanneer je er net langs loopt. In zulke situaties bel je dan ook niet naar je moeder om je te komen helpen.

Dus hebben we ongeveer een half jaar geleden een hulpkreet afgesproken. Als iemand echt in de problemen zit en geen uitweg meer ziet, krijgen wij een sms met een paar raadselachtige tekens. Voor degene die de urbexer op de hielen zit, zou het lijken op een mislukte poging om hulp te roepen. Maar voor de ontvangers is het een boodschap van groot gevaar.

20.45 uur

Kregen jullie ook net HET bericht? vraagt Anna in een sms.

Yep, antwoordt Howdy.

Terwijl ik nog zit na te denken over hoe ik moet reageren, stuurt Anna al het volgende bericht: *Wat moeten we nu doen?*

Meeting online, stuurt Howdy. Hij is onze teamleider. Hij heeft liever niet dat je zijn echte naam kent, dus wordt hij aangesproken met zijn YouTube-naam. Elk filmpje begint hij met 'Howdy, welkom bij Go To & Get Back', waar Howdy staat voor een verkorte begroeting van *How are you doing?* Hij beslist waar we naartoe gaan, met wie allemaal en wie waarvoor moet zorgen.

Ik open mijn videosessie en zie hun gezichten op het scherm verschijnen. Anna is een en al onrust. Ze knippert voortdurend met haar ogen en ademt oppervlakkig. 'Oscar zit in moeilijkheden. We hebben dit ooit afgesproken, maar ik ben al een beetje vergeten wat het stappenplan was en wat er verwacht wordt.'

Howdy lijkt zo op het eerste gezicht nog geen graten in dit alles te zien. 'Oscar is al een hele tijd op veilig gaan spelen met zijn uitstapjes. In principe is alles wat hij doet legaal. Ik denk dat we ons niet te veel zorgen moeten maken.'

'Maar dan zou hij toch niet zo'n bericht sturen?' oppert Anna. 'Hij weet toch dat dat alleen maar in uiterste nood gestuurd kan worden?'

'Ik denk ook dat je het serieus moet nemen, Howdy,' zeg ik. 'Dat was wat we hadden afgesproken. Alleen als je leven ervan afhangt, stuur je die boodschap, niet als je zonder wc-papier valt.'

Het grapje verlicht de spanning niet.

Anna's stem klinkt verwijtend richting Howdy. 'De kreet is in het leven geroepen om elkaar te helpen als het nodig is. Als je niet van plan bent om er gevolg aan te geven, moeten we iedereen maar laten weten dat jij die wilt afschaffen.'

'Ik schaf niets af. Ik stel me alleen hardop vragen.'

'Er is geen tijd om vragen te stellen. Elke seconde telt als je in Oscars schoenen staat.'

Howdy's gelaatsuitdrukking verandert niet. Hij blijft even nors kijken als aan het begin van dit gesprek. Alsof we hem ergens heel erg bij gestoord hebben.

'Weet je,' zegt Anna ten slotte, 'als jij een noodkreet stuurt, zullen wij ook eens hard nadenken of we je wel te hulp schieten of niet. Als jij niet beslist, beslis ik en ga ik zonder jou.'

Queen Anna alleen in de hoofdrol, zonder Howdy, is overduidelijk niet wat hij wil. Pas als hij de zin uitspreekt, kunnen we weer normaal ademen. 'Oké, we gaan hem zoeken. Er stond toch niets anders op onze planning vanavond.'

21.15 uur

We verzamelen bij onze vaste afspraakplek. Anna en ik hebben onze apparatuur bij ons, Howdy zijn uitgebouwde auto. Als je de achterste stoelen platlegt, is er in zijn koffer plaats voor drie matjes en slaapzakken. Het is alsof we naar een urbexlocatie gaan, alleen zijn we nu onvoorbereid en weten we niet waar we vanavond terechtkomen. We

laden de auto in en rijden in stilte naar Oscars huis.

Zijn moeder doet open. Het is een sturse vrouw die het hele deurgat vult.

Anna voert het woord. 'Goedenavond, mevrouw De Wit. We hebben een bericht gekregen van Oscar, maar kunnen hem niet meer bereiken. Weet u misschien waar hij naartoe is?'

Ze doet geen moeite om ons te begroeten. We storen haar duidelijk in wat ze aan het doen is. 'Naar een van zijn griezelige spookhuizen.'

'Heeft hij toevallig gezegd welk spookhuis?'

'Mij zegt hij niets. Alleen dat ik hem voor het einde van het weekend niet thuis hoeft te verwachten.' Ze slaat haar armen over elkaar en kijkt ons verveeld aan.

'Ook geen stad of streek?'

'Nee.'

'Wie is er bij hem?'

'Geen idee. Hij stelt zijn vrienden nooit aan me voor.'

'Is hij zelf met de auto vertrokken of is hij met iemand mee-gereden?'

'Hij werd opgepikt door iemand met een kleine zwarte auto.'

Ik zucht van opluchting. Hij is er dan toch niet alleen op uit.

'Merk?'

'Ik ken niks van auto's. Zelfs een Ferrari zou ik niet herkennen als die voor mijn neus stond.'

'Hoe zag de bestuurder eruit?'

'Geen idee. Hij heeft niet aangebeld. Oscar is vertrokken nadat hij

een berichtje kreeg. Tijdens het eten zijn telefoons verboden, maar zodra hij dat pingetje hoort, is hij ervandoor.’

Hij. Zijn compagnon is mannelijk. En het laat haar duidelijk koud wat haar zoon doet. Ze stelt ons gesprek niet eens in vraag.

Om niet voor niets naar huis gestuurd te worden, kom ik tussenbeide: ‘Mogen we even in zijn kamer kijken? Gewoon om te kijken of hij ergens heeft opgeschreven waar hij naartoe is.’

‘Waarom zou ik jullie binnenlaten?’ Ze weet natuurlijk niet dat haar zoon in gevaar is.

‘U kent ons toch, mevrouw De Wit?’ Ik wijs naar ieder van ons. ‘Anna, Howdy en Finn. We zijn al een paar keer op bezoek geweest. We wilden dit weekend samen op uitstap gaan, maar Oscar is blijkbaar al zonder ons vertrokken.’

‘Dat zie ik, ja. Wou hij de primeur?’ Ze glimlacht om de gedachte dat haar zoon ons te slim af was.

‘We gaan zijn kamer heus niet op stelten zetten. We zoeken gewoon naar een aanwijzing van zijn locatie.’

‘Heel snel dan. Een mens kan niet eens een rustige televisieavond hebben.’

‘Dank u wel, mevrouw,’ sluit Anna af.

Anna gaat eerst, dan Howdy. Ik ga als laatste van de drie naar boven en voel de blik van Oscars moeder in mijn rug branden terwijl ik de trap op ga.

Zodra we in de kamer zijn, laten we ons rustige uiterlijk vallen en beginnen we wild om ons heen te zoeken.

Ik open de laptop op zijn bureau. Hij is met een paswoord ver-

grendeld. Daar hebben we dus niks aan. Ik open alle lades van zijn bureau en vind naast veel rommel nog een tweede laptop. Ik prop hem in mijn rugzak en vervolg mijn zoektocht.

Howdy zegt dat Oscar al zijn urbexmateriaal heeft meegenomen, want hij vindt niks.

Anna staat naast Oscars bed. ‘Hier ligt een uitnodiging voor een spooktoer.’

Howdy grist het papier uit haar handen. ‘Domein Rijkert. Vandaag. Alleen voor toegelaten personen,’ leest hij. Zijn ogen beginnen te glinsteren. ‘Ik hou van het feit dat wij niet toegelaten zijn. Wie gaat er mee?’

22.00 uur

We waren niet naar Oscars huis gegaan om te weten waar hij precies zat. We wilden vooral weten waar hij mee bezig was en wat het gevaar kon zijn, voor we ons in een onbezonnen avontuur stortten.

We wisten namelijk al min of meer waar hij zat, alleen niet in wat voor situatie of in wat voor omgeving. We hebben een app die onze coördinaten realtime doorstuurt naar elkaar, zodat we altijd weten wie waar is. Als we op een helpknop drukken, dan wordt er een sms gestuurd met op het eerste gezicht vreemde, maar eigenlijk veelzeggende tekens, zoals een goed uur geleden het geval was. Die tekens hoeven we dus niet zelf te typen. En het bericht is het signaal om meteen in de app te gaan kijken waar iemand zich bevindt.

Natuurlijk had iedereen meteen in de app gekeken toen dat be-

richt binnenkwam. Oscar zat niet zo heel ver hiervandaan. Meer bepaald aan de Franse grens in de Belgische Ardennen.

De rit zou twee uur gaan duren. Anna zit op de passagiersstoel druk te praten met Howdy. Ik heb het me gemakkelijk gemaakt op de achterbank en pluis Oscars laptop uit.

Gek genoeg staat hier geen vergrendeling op. Het blijkt een game-laptop te zijn, waar vooral programma's op staan om video's te maken. Oude en nieuwe video's staan kriskras door elkaar. Niet duidelijk geordend, zoals bij mij. Ik open elke video die ik tegenkom. Als ik merk dat ik de video al ken, sleep ik hem naar een nieuw aangemaakte map en geef ik hem een nieuwe titel volgens onderwerp en datum.

Dan stuit ik op een nieuw filmpje, dat nog niet is bewerkt.

Hey, Spooky-friends. Ik ben Oscar en vandaag neem ik je mee naar een plek waar nog niemand is geweest. Een plek waar de geesten nog niet weten dat ze dood zijn. Hoe ik dat zo zeker weet? Ik zal je een verhaal vertellen.

Oscar knipoogt en zoomt in op zijn gezicht.

Ik sta op het punt om het Rijkertdomein te betreden. In het hele gebied stond de familie bekend als zonderling. Ze hadden met niemand contact en je zag hen alleen als ze boodschappen deden. De oude heer Thedeus was de laatste van zijn familie. Vierenzeventig is de man geworden voordat hij het loodje legde. Hij stierf een eenzame dood.

Oscars pupillen verwijden, zijn glimlach wordt breder.

Is er leven na de dood? Zal ik contact maken met de net overleden Thedeus? Voor antwoord op die vragen hoef je maar één ding te doen: abonneer je op Spooky Oscar en je krijgt de informatie uit de eerste hand.

Ik zie nog een andere video op dezelfde locatie.

Welkom, Spooky-vrienden! Ik had jullie een eng verhaal voor het slapengaan beloofd. Wel, hier komt het. Ik sta hier in een plaatsje in de Belgische Ardennen, niet groter dan een speldenprik op een landkaart. Hier woont – of ik moet zeggen: woonde – de excentrieke familie Rijkert. De familie was zo mensenschuw dat ze amper van hun landgoed af kwamen.

Nu ook Thedeus is gestorven, is er niemand die zijn landgoed rechtmatig overneemt. Het ziet ernaar uit dat dit immense landgoed zal verkommeren en vervallen. Urbexers en andere ghosthunters zullen hier uit de bol gaan. Maar ik ben de eerste. En jij ook. *Don't forget to subscribe!*

Oscar maakt een schietgebaar naar de camera.

De laatste video die ik vind, heeft minder bruikbaar beeldmateriaal dan verwacht.

Hey, Spooky-fans. We gaan eraan beginnen! Ik sta hier aan het begin van wat een onvergetelijk avontuur zal worden. Check mijn eerdere video's voor het inleidende verhaal. Weet nu alleen nog dat ik een exclusieve uitnodiging kreeg om aan deze spooktoer mee te doen. Alleen zij die op de gastenlijst staan, mogen hier binnen. Ik ben vereerd om dit beeldmateriaal als een van de eersten met jullie te delen. Mijn hart slaat al op hol. Dat van jullie ook? Ik ga nu naar de grote poort om in te checken!

De camera gaat niet uit. Wat we nu zien, zijn een paar donkerbruine en groene schoenen, en dan de binnenkant van Oscars broek. Hij loopt ergens naartoe en stopt dan.

'Alsjeblieft, meneer,' zegt Oscars stem.

'Oscar De Wit?'

'Helemaal de jouwe!' Ik zie hem voor me glunderen van de kick.

'Meneer Zwart?'

'Jawel, meneer.' Ik herken de stem niet, maar dit moet de onbekende sidekick van Oscar zijn.

'Jullie mogen hier bij de grote poort blijven wachten. Zo meteen worden jullie uitgenodigd om naar de barak te gaan. Daar volgen verdere instructies.'

'Met hoeveel spokenjagers zijn we?'

'Net genoeg.'

'Dat zegt helemaal niets. Ik wil weten wie mijn concurrenten zijn.'

'Concurrenten? Je zult snel genoeg vriendschap sluiten, meneer

De Wit. Zoals je ziet, is mijn blad met namen nog niet halfvol. Veel plezier vanavond!'

Ik hoor Oscar iets zeggen, maar versta hem niet meer. Iemand anders geeft heel korte antwoorden. De resterende vier minuten neem ik vluchtig door. Om de dertig seconden kijk ik of er nog iets verandert. Iets anders dan gemompel en de binnenkant van zijn broekzak is er niet meer. Ik zet de video uit.

Oscars browsergeschiedenis toont dat zijn interesse in dit project nog maar sinds maandag begonnen is. Ik bekijk de site die het verhaal van de familie Rijkert vertelt. Er is een link naar Maps voor een routeplanning. Het laatste dat hij opende, is een uitnodiging voor de spooktoer. Dezelfde als de print op het nachtkastje. Er staan een datum en een uur op, maar niet wie de verantwoordelijke uitgever of de organisator is.

Ik klap de laptop dicht en leun achterover. Dit lijkt op een heel gewone spookjacht. Omdat het een georganiseerde toer is, zal het hier en daar op het landgoed opzettelijk macaber zijn gemaakt. Misschien zijn het andere inspiratieloze youtubers die hier geld uit willen slaan, want het toegangsgeld is vijftieng euro per persoon.

Ik check de app weer. Oscar is nog steeds op dezelfde plaats.